Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

34

HET DAK VAN DE WERELD BLIJFT ONTOEGANKELIJK

REDING

Een woord volstaat soms

EEN paar dagen geleden nodigde een vriend me uit plaats te nemen in zijn wagen; hij zou me thuis brengen. Ik nam graag aan, want de tram nemen op een van de topuren is niet aangenaam; je wordt dan opeengeduwd en samengeperst als een sardientje.

Aan een kruisweg moesten we stoppen. We keurveiden een paar minuten en toen het groen licht weer opstak draaide mijn vriend rechts de straat in. Hoe het kwam hebben we geen van beiden goed gezien maar, het is een feit, dat we bijna een jonge fietser omver reden.

De jonge man werd rood van woede, kwam op ons toe en het was hem aan te zien, dat hij ons de huid zou volschelden; hij kreeg hiertoe de tijd niet... Mijn vriend stak zijn hoofd uit het raampje en riep :

— Je hebt gelijk, m'n beste, ik was verstrooid. Verontschuldig me !

Het gezicht van de fietser was kostelijk ! Hij had zich hieraan niet verwacht en met een zweem van een glimlach om de mond en een beetje hakkelend kwam het eruit :

Niet zo erg, mijnheer ! Dat kan iedereen overkomen...

Één woord, één gebaar, een kleinigheid, een beetje goede wil volstaan dikwijls om alles ten goede te keren, om de onweersbuien te verdrijven en plaats te maken voor een zonnige lach.

Zullen we er eens aan denken, vrienden ?

AVONTUREN VAN FEE EN FONSKE

DOOR BOB DE MOOR

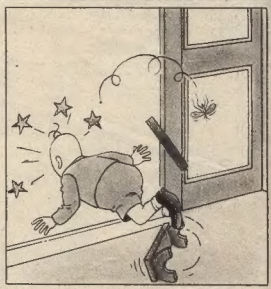

ONZE BRIEVENBUS

Chr. Stuur, Amsterdam. — Wat een prachtig initiatief ! Ik hoop nu maar dat je plannen te verwezenlijken zijn. Van hieruit kunnen we daarover moeilijk oordelen, je zou een briefje moeten pennen aan onze vertegenwoordiger in Den Haag. Hij zou je ook het nodige propagandamateriaal kunnen aan de hand doen. Veel succes en een stevige handdruk.

André Beghers, Leuven. — Het doet me veel plezier je welkom te mogen heten in de club. De kapitein zegt dat je er nogal een « guit » uitziet, maar hij mag dat wel ! Het briefpapier werd je opgezonden en ik hoop nog vele brieven van jou hand te krijgen. Vertel me maar eens wat je liefst leest in ons blad en naar welke schrijver je voorkeur gaat. Hartelijke groeten.

Marcel van Ermen, Neerijse. Je brief ontving ik in goede orde en intussen zul je je lidkaart zeker ontvangen hebben. Hartelijk welkom in de grote familie. Ik ben er van overtuigd dat je een flinke kerel bent en dat je onze club alle eer zult aandoen ! Met een stevige handdruk.

Hendrik en Willem Jasper, Amsterdam. — Hartelijk dank voor jullie vriendelijk schrijven. Een abonnement is natuurlijk altijd iets goedkoper en bovendien krijg je je blad regelmatig thuis besteld. De bonnen zijn ook voor Nederlandse lezers geldig. Zodra je er twintig hebt, stuur je ze op en in ruil krijg je de afdrukplaatjes. Da-ag !

BEP HOOGENDOORN, Sichemstraat, 10a, Rotterdam (Kralingen), die 16 jaar is, wenst een correspondente van 16 jaar of ouder. Wie schrijft haar ?

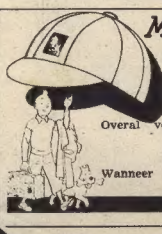

Met verlof, aan zee en overal !

Draag de nieuwe « KUIFJESPET »

Ze is sportief en mooi ! Overal verkrijgbaar, ook op de kantoren van ons blad.

Prijs : 37.50 frs.

Wanneer je ons je pet schriftelijk vraagt, vergeet de maat niet !

KUIFJE

Lijfblad van alle jongens en meisjes tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombardstraat, 24 BRUSSEL

Uitgever - Direkteur : Raymond Leblanc

Drukkerij : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel — In Nederland : W.A. Palm, Boekenimport en -export C.V., 65e Zeestraat, Den Haag. Girorekening : 4239.10.

BON Décalcomanies N° 18

Opgelet ! Geschenken ! Bewaar de bon links op deze bladzijde. 20 achtereenvolgende bons geven recht op een boekje afdrukplaatjes.

DE LEEUW VAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

de Chatillon, van Gistel en vele Fransen volgen de Mortenay. Maar...

Opgelet, gezellen! Alleen de stedevooqd heeft vrije doorgang!

Niettegenstaande het onmiddelijk ingrijpen van de Klauwaerts, slagen de Chatillon, van Gistel en enkele ridders, er in de woning van de Mortenay binnen te vluchten...

Halt! mannen, dit huis moet geëerbiedigd worden!

De Vlamingen stellen een wacht op vóór de woning...

Ondertussen zijn de nachtelijke gevechten zo goed als geëindigd. Vijfduizend Fransen werden tijdens deze verschrikkelijke Bruqse Metten gedood!...

...Meester Breydel, Brugge is van het Franse gespuis verlost! Wij zijn vrij!

Intussen in de woning van de Mortenay...

Om Gods wil, heer, stedevooqd, vraaq of zij voor een groot losgeld ons het leven willen laten!

Meester Breydel, de heer van Gistel verzoekt u hem voor een losgeld een vrijgeleide te willen verlenen!

De wraak van het volk kan niet met geld betaald worden! van Gistel en de Chatillon zullen de stad niet levend verlaten. U maq gaan waar u wilt.

U hebt het genoord, heren. U loopt groot gevaar. Maar ik geloof dat ik U nog zal kunnen redden. Verkleed U en stuq te paard, dan zal ik met mijn dienaars langs de hooqdingang het huis verlaten. Terwijl ik aldus de aandacht van de beenhouwers op mij zal trekken, vlucht U langs de tuinmaar de vesten...

Een weinig later verlaat de Mortenay zijn woning...

Maar eensklaps klinken in een zijstraat vernade kreten...

Vlaenderen die Leu!

Wat Wals is, wals is! Sla dood! Sla dood!

Wat gebeurt er?!

Ginder vluchten de Chatillon en van Gistel! Zij hebben zich verkleed en konden ons alzo verschalken!...

De landvooqd, die de klederen van zijn kapelaan aangebrokken heeft, en van Gistel, als knecht vermomd, vluchten, in gezelschap van enkele ridders en dienaars, naar de wallen...

Zij zullen ons, gezonde paarden, niet kunnen inhalen!...

(Wordt voortgezet.)

HET DAK van de WERELD blijft ontoegankelijk

Honderd jaar geleden sprak er niemand over de Everestberg (1). De geografen noemden hem op hun kaarten nr 15. Het was eenvoudig een van de vele toppen van het Himalajagebergte en zo hoog, dat het gekheid was aan de beklimming er van te denken. En, indien er onverschrokken en stoutmoedig klimmers waren, die er wel aan dachten, dan werden ze toch om politieke redenen weerhouden. Tibet en Nepal hielden inderdaad hun grenzen hermetisch gesloten voor alle vreemdelingen. Om binnen te dringen in het geheimzinnige land van de Dalaï-Lama, moest men zich als Hindoes koopman vermommen op gevaar af toch ontmaskerd en gevangen genomen te worden door de fanatieke Tibetanen.

DE EERSTE SLACHTOFFERS VAN DE HIMALAJA

De hoogte lokt de mens zowel als de verte en de diepten en reeds vóór 1900 waren er sportieve kerels, die alle moeilijkheden trotseerden om de woeste bergketen te overwinnen.

In 1895 bereikte de Engelsman Mummery, die doorging voor de beste alpinist van Europa, na onmenselijke inspanningen een hoogte van 6.000 meter. Er heerste een temperatuur van 25 graden onder nul en zijn begeleiders hadden veel lust terug te keren. Mummery liet hen dan een paar tenten opslaan in de sneeuw en steeg alleen verder. Men heeft hem nooit meer teruggezien.

Zeven jaar later bleef de expeditie Conway-Eckenstein steken op een hoogte van 6.400 meter, daar was het zo koud en de wind woei er zo hevig, dat men er niet kon aan denken verder te gaan. Wekenlang werd er op beter weer gewacht, doch tevergeefs. Intussen, de moesson kwam en het werd nog kouder. Men moest noodgedwongen de terugweg aanvatten.

Van die datum volgen de expedities elkaar in snel tempo op. Doch geen van allen slaagde er in het dak van de wereld te bereiken.

De hertog van Abruzzo, de kozijn van de koning van Italië, heeft echter het hoogterekord geslagen. Hij kwam 7.422 meter. De Everestberg meet echter 8.883 meter, dus nog een heel eind voor de kruin zou hij reikt zijn !

EEN GRAPPIG PASPOORT

Na de wereldoorlog moesten er heel wat stappen aangewend worden en kostte het veel moeite, de Dalaï-Lama van Tibet te bewegen zijn land open te stellen voor de beklimmers van de Himalaja. In 1920 besloot hij er eindelijk toe een paspoort te verlenen aan een Engelse expeditie. Het droeg de volgende tekst : *« Jaar van de ijzeren vogel*, afgeleverd om te gaan naar de berg *Die men overal ziet en waar de vogels blind worden. »*

Met dit kostbaar dokument begaven negen onverschrokken klimmers zich, onder leiding van kolonel Howard Bury, op weg. Te Darjeeling, het eindstation van de spoorweg van het Noord-Oosten van Indië, sloegen ze de weg in naar het Himalaja gebergte. Hun opdracht was wel omlijnd : ze moesten de streek verkennen en de weg banen voor 'n grotere expeditie, welke het jaar daarop de beklimming van de Everest zou wagen. Maar welomlijnd bekende hetgeheel niet *gemakkelijk*. Het heel dichterlijke paspoort van de Dalaï-Lama hielp hen niet veel vooruit. Ze bevonden zich in een totaal onbekende landstreek. Nooit werd ze, zelfs niet in ruwe trekken, op kaart gebracht. Enorme bergmassieven moesten verkend en omzeild worden, terwijl ze hun weg steeds gericht hielden op de top, die als een blik-semde kroon boven de zee van bergen uitstak. Het duurde zeven maanden en kostte het leven van een lid van de expeditie, nl. Dr Kellas. Hij werd in de sneeuw begraven...

8.600 METER EISTEN ZEVEN DODEN

Niet minder dan 40.000 kilometers waren verkend. De weg was voorbereid, doch hiermee was nog niet bewezen, dat de mens in staat zou zijn op eigen kracht en ondanks de koude, de hitte en de orkanen, die onizettende hoogte te bereiken.

Bij de waaghalzen, die zich in het hoofd gestoken hadden de Everest te bedwingen, was er ook een jong professor waarover veel gesproken werd. Hij heette George Leigh Mallory en had deel uitgemaakt van de eerste expeditie. Hij was veel jong en tenger en beantwoordde helemaal niet aan het beeld dat men zich van een gehard en getraind alpinist maakt. Hij had echter een ijzeren wilskracht en gaf zich geheel aan de onderneming.

De expeditie vertiet Darjeeling op de 1e Mei 1922. Ze bestond uit dertien Engelsen, zestig Hindoes uit de bergen, een honderdtal Tibetanen en driehonderd lastdieren. De eerste weken vormden zij een ketting van een viertal kampen die op een dagreis van elkaar gelegen waren. De meest beproefde alpinisten maakten deel uit van kamp IV, op een hoogte van 6.875 meter. Vandaar zouden ze het grote avontuur wagen.

Mallory en zijn drie vrienden werden aangewezen om de beklimming het eerst te beginnen. In de morgen van de 20e Mei gingen ze op weg. Het was ijskoud. Hoe hoger ze stegen, hoe moeilijker de ademhaling werd. Ze hadden geen zuurstofapparaat meegenomen, omdat dit hen zou gehinderd hebben. Op 7.500 meter moesten ze halt maken. Ze sloegen twee kleine tenten op en kropen in hun slaapzak. De volgende morgen zouden ze verder gaan. Het sneeuwde, maar Mallory en zijn makkers gaven het niet op; ze stegen. Om het kwartuur moesten ze echter rusten. Hun voeten en handen zwollen gevaarlijk op, ze liepen met open mond en konden toch niet voldoende lucht happen. In de namiddag bereikten ze de 8.320 meter. Nog 800 meter van de top ! Hun voorraad levensmiddelen was uitgeput en de nacht viel. De klimmers, maar totaal uitgeput en zwijmelend, liepen ze naar hun kamp terug.

Enkele dagen later gingen Bruce en Finch op hun buurt. Ze hadden zuurstofapparaten meegenomen die 15 kilo wogen. Ze bereikten de 8.320 meter. De overwinning lag voor de hand, er bleven nog slechts 560 meter af te leggen. Toch moesten ze terugkeren; ze waren verdoofd, half lam en bijna blind bovendien.

Zouden ze allemaal naar beneden gaan zo dicht bij het einddoel ? « Neen », besloot de hardnekkige Mallory. Vergezeld van twee andere Britten en enkele dragers deed hij op de 7e Juni een laatste poging. Nauwelijks had de groep het kamp een uur verlaten of een geweldig gerommel dreunde en kraakte door de bergen. Zeven dragers werden in de diepte geslingerd...

De expeditie van Bruce was overwonnen, maar had haar laatste woord nog niet gesproken.

(Vervolg en slot in ons volgend nummer.)

---

(1) De naam Everest werd aan de hoogste bergtop ter wereld gegeven, als aandenken aan Sir Georges Everest onder wiens leiding de hoogte van de berg berekend werd.

Inwoners van Darjeeling.

DE RIDDER MET DE ROOS

De jonge Guccio is page van heer Guido, de huichelachtige stalmeester van de markies van Riparossa. Op zekere dag stuurt heer Guido zijn page met een geheimzinnig pak naar een verdachte kerel...

De volgende Donderdag zond heer Guido zijn page opnieuw op weg met een pak, dat hij de vreemdeling ditmaal zou afgeven aan de Aqua Morta. Guccio verliet het kasteel, net als de vorige maal, langs een torenvenster.

Doch, alles verliep niet zo eenvoudig als de eerste keer ! Een soldaat bemerkte de jongen en blies alarm.

Wachters en gewapende knechten stormden buiten...

...en het duurde niet lang of ze hadden Guccio bij de kraag gevat...

Vanuit het venster had heer Guido alles gezien. — Ik ben verloren ! De inhoud van dit pak volstaat om me naar de galeien te zenden !

Hij beheerste zich echter en liep naar zijn vertrekken...

Heer Guido was kalm toen men hem kwam melden dat zijn page aangehouden was op het ogenblik, dat hij ongezien het kasteel wou verlaten. De huichelaar toonde zich geweldig verbaasd en woedend !

— Ha, die kleine schurk ! Indien je de waarheid spreekt, zal hij met mij af te rekenen hebben ! Waar is hij ? — Bij de wacht, heer !

Guido spoedde er zich onmiddellijk heen. Hij vond Guccio die bitter schreide. Kijk, hij droeg dit pak toen hij buiten liep ! — Heb je het reeds geopend ? vroeg heer Guido angstig. — Neen, antwoordde de soldaat.

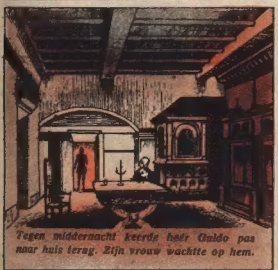

Tegen middernacht keerde heer Guido aan naar huis terug. Zijn vrouw wachtte op hem.

Wat is er met Guccio gebeurd ? *vroeg ze. De stalmeester haalde de schouders op en antwoordde :* Hij zit in het gevang en heeft het ruimschoots verdiend !

Hij heeft gestolen en morgen jaag ik hem weg ! — Heeft Guccio gestolen ? *riep Gilia uit.* — Ja, daarbij is dat niet zo ongewoon ! Maar kom, genoeg daarover, we gaan slapen !

(Wordt voortgezet.)

Tekst door E. SALGARI

DE ZWARTE KAPER

Tekeningen door F. CHILETTO

(Wordt voortgezet.)

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer werden in de ruimte geslingerd, en komen terecht nabij Embaleh. Ze worden door de Mamelukken gevangen genomen, doch kunnen ontsnappen.

Zodra ze van de eerste verrassing bekomen zijn, zetten de Mamelukken de achtervolging in.

Ze winnen veld ! Vlugger ! Vlugger !

We halen het !

Kijk, Kaddoer, ze keren terug !

Het is een voorpost van de Fransen die aan de horizon verschijnt en de Mamelukken doet terugkeren...

Grijp die kerels !

In een oogwenk worden Hassan en Kaddoer van hun paarden getrokken...

Wat wensen jullie ? Kalmpjes aan !

Ik protesteer tegen brutaliteit ! Uitstekend ! Fusilleer die spionnen ! Goed, kapitein !

Wat gaan ze doen? Dat vraag ik me ook af !

Zullen die ongelukkigen neergeschoten worden ?

Opgelet !

Opeens weerklinkt er een kort bevel :

Halt !

Wat betekent dat ?

Generaal Bonaparte, we willen twee spionnen van de Mamelukken executeren !

Kom nader ! Wie zijn jullie ?

Heer, we zijn vredige wandelaars en het slachtoffer van de meest onwaarschijnlijke avonturen...

We waren pas uit de klauwen van de mensen ginds ontsnapt, of uw soldaten hebben ons vastgegrepen...

Jullie komen dus van Embaleh ? Goed ! Over hoeveel soldaten beschikt Moerad Bey ? Hoe werd de stad versterkt ?

(Wordt voortgezet.)

Het ADELAARSNEST

ROMAN VAN J. MEISSNER – GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Kapitein Grey heeft van zijn buitengoed te Siedliska een opleidingsschool voor officieren gemaakt. Op het einde van de kursus stijgen de piloten op voor een vlucht naar Warschau...

VOOR dag en dauw zijn de jonge piloten reeds op het vliegplein. Ze openen de deur van de loods luidruchtig en trekken om de beurt een toestel buiten. Ze worden op het grasveld zodanig opgesteld, dat er tussen ieder vliegtuig precies twintig meter afstand is. Er zijn er zeven, want Grey heeft er in Poroebanka een geleend voor 'n week. De witte nevel hangt nog over de velden, de zon blijft verscholen achter de horizon, doch zendt reeds een van haar rozige stralen in de klare, vredige ochtendhemel. De zwaluwen scheren laag over de grond en de mussen kwetteren overmoedig. Verder weg,

De kameraden bekommeren zich om de toestellen

vliegen eenden in een driehoek, met zware vleugelslag, naar het Zuiden toe.

Alhoewel de vliegtuigen de avond te voren startklaar werden gemaakt, werpt Galetski nog vlug een oogslag op de motoren. Voor een grote vlucht kan men niet nauwgezet genoeg zijn, pleegt hij te zeggen. Daar komt Grey.

— Is alles in orde? vraagt hij.

— Ja, kapitein.

Sedert jaren hoort men tussen die twee steeds dezelfde vraag en hetzelfde antwoord.

— En zijn jullie overeengekomen hoe er gevlogen wordt?

— Ja, kapitein!

— Wiretski, dicteer me de ploegen.

Stefan dicteert en Grey schrijft op. Dan wendt hij zich tot Karol met wie hij zal vliegen. Karol Zakcheski staat naast het eerste toestel en houdt een kaart in de hand.

— Ik vertrek eerst en het escadrille volgt in slagorde. Om jullie niet te veel te vermoeien, zal ik raketten afschieten om jullie de nodige bevelen te geven. Is iedereen klaar?

— Ja, we zijn allemaal gereed.

— Aan de toestellen!

In een oogwenk is iedereen bij zijn machine. Over het gebrom van de schroeven heen hoort men het eerste bevel weerklinken:

— Iedereen op zijn plaats! Start!

Karol zit in de pilootzetel. Achter hem heeft Grey plaats genomen als leider van het escadrille.

Karol stijgt eerst op. Rechts en links, vlak achter hem, stijgen er twee toestellen op, verder nog twee, en nog verder de laatsten. Ze stijgen langzaam en rhythmisch hoger, net als de wilde eenden van daarstraks of als de andere trekvogels, die statig en zwierig naar het Zuiden vliegen.

De Morane van Zakcheski stijgt nog. Karol kijkt naar de grond en ziet hoe de nevelslierten langzaam optrekken, de horizon wordt wijder, ruimer.

Weldra zal de zon in al haar glorie verschijnen. Nu lijkt het alsof een vleugel van het toestel bloedt... Hij werd geraakt door de eerste purperrode straal...

«Men zou denken dat de zon speciaal voor ons vroeger opgestaan is», mijmert Karol.

Hij kijkt nu niet meer naar de grond, doch wel rond zich en ziet hoe de andere toestellen zweven als getrokken door een onzichtbare draad. Ze komen dichter, gaan terug, stijgen en dalen en men zou geloven dat ze niet vooruit komen. Het schijnen grote vogels die zich laten dragen door de wind en de lucht.

Maar, hij moet de juiste koers houden en naar de aarde kijken. Hoe stralender en schitterender de hemel wordt, des te donkerder lijkt de aarde.

Ach, de hemel! Alleen een piloot kan daarover spreken. Alleen een piloot kan al de tinten en schakeringen beschrijven, alleen een piloot weet wat al buien en fratsen er in de wolken verscholen zitten. De vlieger heeft het voorrecht zich te mogen baden in alle kleuren van de regenboog. Hij weet wat rood en purper en smaragdgroen zijn; kleuren om duizelig van te worden!

Velden, weiden, wegen, rivieren en wouden glijden onder het oog van Karol weg. Hier en daar blinkt er een stadje met grijze of roosgetinte huizen.

Een uur gaat voorbij. Daar schittert de Njemen met haar diepgroene oevers. Te midden van wouden, meren en moerassen duikt nu als een spiegel, de stad Augustow op. Dan volgt de Narwastreek met haar heiden en bossen. Een bijna onbewoond en wild landschap. Nog een beetje verder blinkt de Narwa als een blauw lint. Rechts van de stroom ligt het vliegveld van de stad Lomza. Grey toont het met de hand.

Een raket wordt afgevuurd die in vijf rode sterren uiteen spat...

— Opgelet! Dat is het landingssignaal.

Karol is heel rustig. Veel rustiger dan tijdens zijn eerste zelfstandige vluchten. Hij kijkt naar het vliegveld, bestudeert de windrichting, en zoekt de geschikte landingsplaats. Grey

heeft de richting van zijn ogen gevolgd en knikt goedkeurend.

Karol landt correct.

Het is nog maar pas half acht. Grey heeft besloten tot tien uur in Lomza te blijven. Wiretski kan zijn ouders even opzoeken, terwijl de anderen zich om de machines bekommeren. Na een half uur zijn ze hiermee reeds klaar. Lechek stelt voor een bad te nemen vóór het ontbijt. Samen stappen ze naar de rivier en keren opgewekt en blijgemoed terug. Daar komt een auto aangereden.

Het is Stefan met zijn vader.

— Ik wilde jullie allemaal bij mij uitnodigen, heren, zegt vader Wiretski, maar Stefan vertelt dat jullie nog verder willen reizen...

— Vliegen ! verbetert Stefan.

— Nu goed, goed, lacht de oude heer.

— Ja, wij willen vandaag nog naar Poznan, verklaart Grey.

— Heerlijk !

De vader van Stefan is juist teruggekeerd van een reis in het buitenland en weet te vertellen dat de luchtvaart overal met reuzenschreden vooruitgaat.

— Over enkele jaren zijn er geen afstanden meer, besluit hij, en wij zullen daartoe wel ons steentje bijgedragen hebben !

— Ik ben blij dat U er zo over denkt, antwoordt Grey.

De jonge piloten gaan weer naar hun toestel. Zoals afgesproken stijgen Wiretski en Bielak in het eerste vliegtuig. Wiretski zal het escadrille naar Warschau leiden en Grey neemt de plaats van Wiretski in, uiterst rechts.

Daar het vliegveld te klein is om gezamelijk op te stijgen, gaat Stefan met een voortreffelijke « Amerikaan » de hoogte in. Rechts en links van hem doet men hetzelfde. Alleen Grey stijgt trapsgewijze en zit aldus éérst in de wolken.

De oude heer Wiretski is een en al verwondering. Het escadrille hangt nu boven de stad en trekt dan in de richting van Ostroleka. Zo lang hij nog één zwart stiptje ontwaart, staart Wiretski naar de lucht en zijn hart is boordevol met vaderlijke fierheid en overmoed.

— De luchtvaart is de toekomst; het wordt een macht ! denkt hij en rijdt dan terug naar huis.

Warschau ligt nu vlak vóór het escadrille als een dikke roestkleurige wolk. Zonder aarzelen duikt Wiretski naar beneden, overvliegt de stad en vuurt een raket af.

Grey kijkt even naar de twee vliegtuigen die hem van de leider scheiden. Daar komt het landingssein...

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag : DE GESLAAGDE LANDING

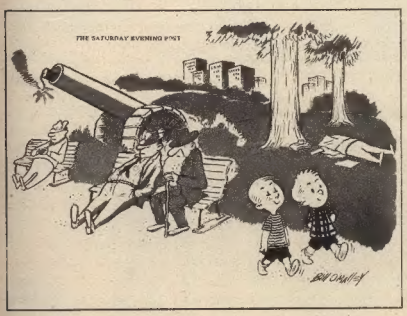

De Avonturen van Kwik en Flupke

HET KRUISWOORDRAADSEL

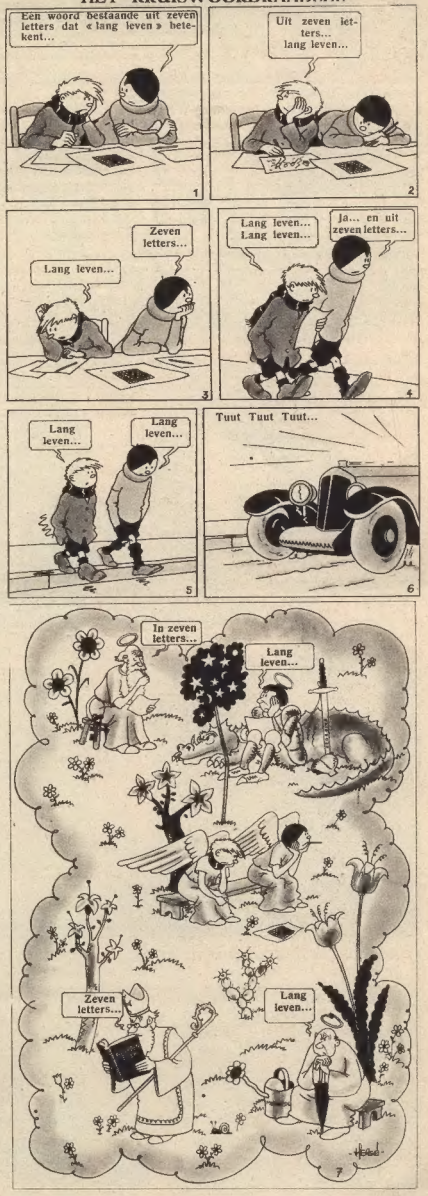

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Prosper, de reuze merou, heeft de bronzen sleutel ingeslikt. Lambik moet deze laatste weervinden. Op aandringen van Wiske zal hij de merou niet doden, doch het met een operatie beproeven...

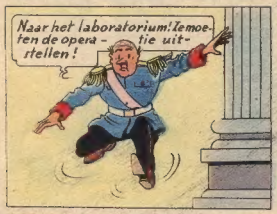

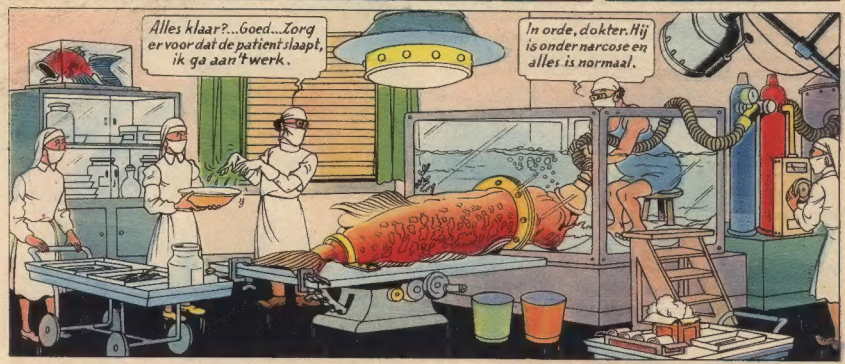

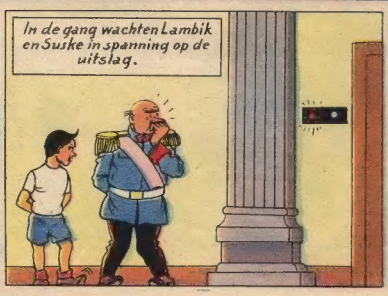

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN ★★★

Kuifje heeft de fabriek voor kernenergie verlaten en is op zoek gegaan naar de twee valschermspringers. Hij wordt gewond door een onbekende. Onder het leidend personeel van de fabriek heerst er grote opwinding...

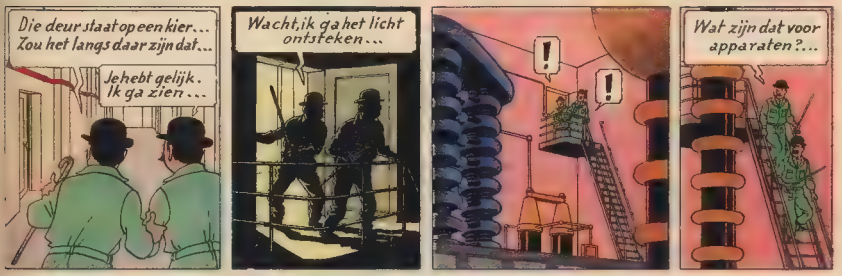

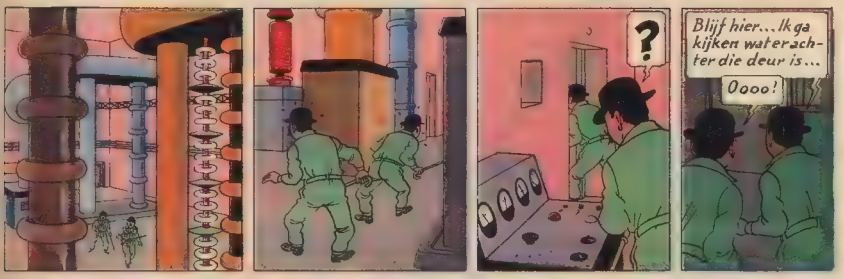

(Wordt voortgezet.)

Een bekend sportjournalist volgde de Ronde van Frankrijk en geeft voor onze lezers zijn indrukken weer...

HET GELUK VAN EEN SPORTJOURNALIST

SEDERT vijftien jaar kom ik einde Juli, dit jaar bij uitzondering in Augustus, in ons land weer met een huid zo glanzend en bruin als een kastanje. Mijn vrienden en kennissen bekijken me dan telkens een tikje afgunstig.

— Zo bruin kun je alleen aan de Azurenkust worden, beweren ze, en vol overtuiging voegen ze er aan toe : Ben jij een geluksvogel !

— Ik ?

In het begin trachtte ik a plus b te bewijzen, dat het geluk de Ronde te volgen lang niet zo groot was, maar het was vergeefse moeite. Let wel op, ik zei de Ronde « volgen » en niet « zien » !

OVER het algemeen gelooft men, dat de sportjournalisten, die opdracht kregen de Ronde te volgen, zich in een comfortabele zetel van hun fijne wagen zetten en de renners en alle episodes van de koers onder hun ogen zien voorbijtrekken als in een film.

In werkelijkheid, en ik zeg het met spijt, rijden we soms honderd kilometers zonder een renner te zien. Waarom ? Julie weten wel, dat de renners door een honderdtal wagens gevolgd worden. Vlak achter het peloton komt de auto van de directeur, Jacques Godet. Hij is gekleed in short en troont boven op het dak van zijn wagen. Dit jaar zaten Orson Wells, Roberto Benzi of Serge Lifar naast hem. In de tweede, de derde, de vierde, de vijfde auto volgen dan de medewerkers van Godet, een hele boel officiëlen en een paar reporters van grote dagbladen. De technische leiders van de ploegen volgen daarop in hun jeeps en eindelijk komt heel de stroom persauto's. Om de waarheid te vertellen moet ik hieraan toevoegen, dat men van de vijfde wagen geen renner meer onderscheiden kan, ofwel zou men zich op 't dak moeten installeren en over een degelijke verrekijker beschikken. Voorlopig werd dit nog niet gedaan, maar dat komt! De perskaravaan moet zich gewoonlijk tevreden stellen met de achterblijvers te zien evenals de pechvogels met lekke banden, gebroken wielen, enz.

Op een gladde asfaltbaan is het nog zo erg niet. Je ademt uit volle longen de benzinelucht in, het motorgebrom van al die wagens maakt je doof en duizelig en je krijgt slechts af en toe een schok. Op een bonkige kasseiweg is het erger gesteld. En dan het stof, het stof! Gasmaskers moeten ze aan de journalisten uitdelen, al was het maar uit menslievendheid! Onnodig te zeggen dat het stof alle uitzicht vervaagt en je helemaal niets meer ziet.

DE RADIO HELPT EEN HANDJE...

De meeste journalisten kunnen wel van het landschap genieten, maar voor het overige vreten ze kilometer na kilometer zonder één renner te zien. Hoe kunnen ze dan de koers van naaldje tot draadje beschrijven ?

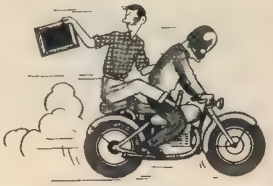

De man met het bord...

De inrichters van de Ronde zorgden voor een gemotoriseerde inlichtingsdienst. Naast de motocyclist zit een man die de Ronde van nabij volgt en zodra er iets voorvalt, b.v. een ontsnapping, schrijft hij de nummers van de vluchters op een grote lei, laat zich afzakken tot op de hoogte van de persauto's, zodat de reporters kunnen zien wat er op het bord staat. Wij lezen dan :

17 — 33 — 87 — 28 — 64 — 67.
1'10" : 22 — 77 — 97 — 39 — 42 en zeven renners.
2'05" : peloton 26 — 21 — 89 — 83 — 27 en vijftig renners.

Dat cijferschrift wil zeggen : dat Kubler en Ockers tot de aanval zijn overgegaan, dat Lazarides meegesprongen is om te trachten hun poging te verijdelen, dat Bobet volgt op 1'10", en op 2'05" jagen Geminiani en Robic, vergezeld van een paar ploegmakkers.

Wie loopt er op kop ? Wie heeft de aanval ontketend ? Hier moeten de journalisten van de zesde wagen, zowel als die van de zes en zestigste, blijk geven van fantazie en scherpzinnigheid. Ze vergissen zich soms en het is daarom dat, in de rit van Nimes, de helft van de reporters schreef dat Kubler de jacht had ingezet, terwijl de andere bladen bloklet terden dat Ockers eerst weggesprongen was en Kubler slechts volgde.

Men spreekt er thans over, de man met het bord met een uitzendpost uit te rusten. Hij zou de renners volgen en alle inlichtingen, over korte golf verstrekken aan de journalisten, die over een ontvangtoestel zouden beschikken. Dat zal veel beter zijn, alhoewel nog niet perfect. Immers, we « zien » hierdoor nog niet meer !

DE RODE WIMPEL

Het is een kalme rit, de renners wandelen en de reporters zijn, ondanks de schokken en het stof, ingedut. Plotseling wappert de rode wimpel boven de auto van Godet. Dat is het sein van de aanval. De rode wimpel betekent : « Opgelet ! Het offensief werd ingezet ! »

Helaas wil die rode wimpel ook zeggen : « De volgwagens mogen het peloton niet voorbijsteken ! »

De renners profiteren nl. van de auto's om ongemerkt weer bij de vluchters te geraken. Als de voorsprong van de eersten groot genoeg is, mogen we door, doch slechts met twee en drie auto's tegelijkertijd en tegen een snelheid van zestig kilometer per uur.

Soms duurt het wel een uur voor de afstand groot genoeg is en het is daarom dat de reporters de koers, sedert vorig jaar, « voorop volgen ». Inderdaad, ze vertrekken een tijd voor de renners, kiezen een punt uit en blijven daar wachten tot de renners voorbij komen. Hier zien ze de renners zo goed als de andere sportieve kijkers langs de weg en toch heb ik deze, wanneer ze onze perswagen in het oog kregen, reeds dikwijls horen zeggen :

— Ach, die gelukkige journalisten !

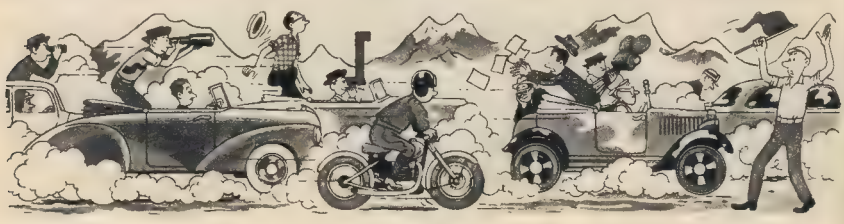

DE VUURSCHOTELS
of het raadsel van de vliegende schijven

Jess Winter werd ontvoerd, doch door Billy gered. Met vrienden zat hij trachten het geheim van de schotels te doorgronden...

Enkele dagen later worden Jess en drie andere flinke piloten bij professor Break uitgenodigd.

Jonge heren, jullie taak zal moeilijk zijn. Jess Winter weet reeds dat andere naties voor niets terugdeinzen om het geheim van de vliegende schotels te doorgronden, en zelf aan te wenden...

Tot nogtoe hebben wij verborgen en heel voorzichtig gewerkt... Van nu af is het jullie opdracht uit te vissen van waar de schotels komen, en welk gevaar ze opleveren ?...

Als beloning voor zijn dappere houding mag Billy de rest van zijn vakantie bij Jess doorbrengen

Ik ben er zeker van dat ik je nog zal kunnen helpen...

Rond het vliegveld staan verschillende observatietorens. De machines van het elitekorps, dat Break uitgezocht heeft, zijn altijd vertrekkensgereed...

Daar is het dat Jess nu woont en met Billy heerlijke dagen slijt...

De vliegende schotels hebben schrik gekregen sedert wij hier zijn !

Het is helaas niet waar, want nog dezelfde avond duikt er een mysterieus tuig op...

Het is Storm, een vriend van Jess, die zal opstijgen...

Veel geluk !

Enkele sekonden later ziet men van het vliegtuig nog slechts een paar lichtjes...

De anderen luisteren naar de stem van hun vriend...

Het gaat uitstekend ! Een lichtende schijf komt op me toe...

Ze nadert ongehoord vlug. De afmetingen van de schijf zijn thans ongeveer dertig meter. Ze komt dichter en dichter... altijd sneller...

Voor het ontvangtoestel luisteren de kameraden vol spanning... Opeens schrikken ze hevig...

Wat gebeurt er ?

(Wordt voortgezet.)

De raadselachtige

Signor Barelli

De beroemde acteur Barelli wed met zijn vriend Randor, dat hij zich zó goed kan verkleeden, dat niemand hem herkent. Als reporter gaat hij naar het vliegveld...

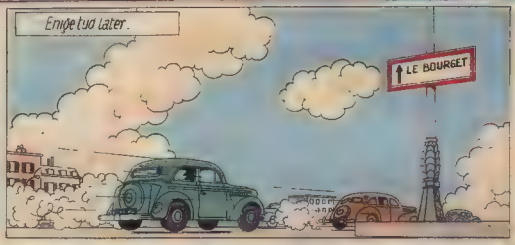

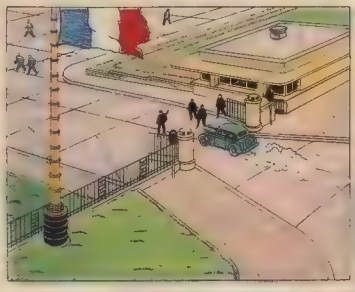

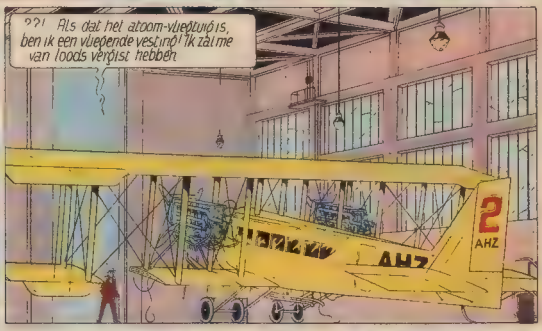

(Wordt voortgezet.)

DE DUIVELSBERG

TEKST EN TEKENINGEN VAN BEUVILLE.
NAAR ROMAN
VAN EUG. SUE

de Croustillac is naar de Duivelsberg gegaan in de hoop er 'n rijke weduwe te huwen. In werkelijkheid is deze de vrouw van de hertog van Monmouth. Onze ridder wordt ontvoerd, doch door de Fransen bevrijd...

Bij het vallen van de nacht komen de Franse gezant en zijn gevolg in de haven toe. Ridder de Croustillac wordt nog steeds voor de hertog aangezien. Ondanks al zijn onrust en zorgen slaapt onze vriend zalig in de grote, mooie kamer van de gouverneur.

Om drie uur dertig wordt hij echter gewekt door een luid geklop op de deur. Hij herkent de stem van de Chamerant die roept : « Hoogheid, U heeft nog juist de tijd om U te kleden indien van de vloed wil profiteren... »

Een half uur later, de dag brak reeds aarzelend door de nachtelijke hemel, bereikten de twee mannen de kade, waar een sloep van de « Fulminante » gemeerd lag. De gezant boog diep voor de vermoende hertog en liet hem eerst instappen..

« Denk je dat mijn vrienden nog op zijn ? vroeg de ridder toen ze van wal gestoken waren. — « Waarschijnlijk niet, daar ze absoluut niet wisten wanneer wij zouden toekomen. » Onze ridder zuchtte van verlichting « Maar, we kunnen hen wekken zodra we aan boord zijn, indien uwe hoogheid zulks wenst », antwoordde de gezant.

« Neen, neen, neen, we moeten hen heel voorzichtig op de hoogte brengen. Te veel vreugde ineens is ook niet goed ! Zoveel jaren moesten we op deze dag wachten en... zouden ze me nog wel herkennen ? » — « Een gezicht als het uwe vergeet men nooit meer .... » klonk 't antwoord.

Ze stappen aan boord van het fregat en de Croustillac werpt angstige blikken om zich. Hij vreest die schrikkelijke Mortimer en de vrienden van Monmouth te ontmoeten maar, gelukkig is er niemand dan de officier van de wacht, die diep buigt...

« Mag ik uwe hoogheid naar zijn appartementen leiden », vraagt de officier. De kajuit die in gereedheid gebracht werd, is groot en weelderig bemeubeld. Op de tafel liggen druiven en ananas in gouden schalen...

Zodra de ridder alleen is, sluit hij de deur en zet zich aan 't tafel. « Ik ben doodop ! zucht hij, verpletterd onder al die avonturen maar, ik moet zorgen dat ik de nodige kracht heb om aan de woede van de teleurgestelde Mortimer het hoofd te kunnen bieden... »

(Wordt voortgezet.)

DRIE MANNEN achter de MUUR

Verhaal van JOHN FLANDERS. Geïllustreerd door R. FOLLET

WANNEER God oordeelt dat een mens te slecht is, laat hij een berg op hem neerkomen. »

Een eigenaardig spreekwoord dat ons tot nadenken stemde en zo kwam het, dat we op zekere dag aan de oude aalmoezenier, Gil Gomez, vroegen waar het vandaan kwam. En de aalmoezenier vertelde :

Het gebeurde in Quito, een stadje waar de kerken tot laat in de nacht open zijn en de gelovigen dikwijls blijven bidden tot de monniken de metten lezen. Pereira verliet de prachtige *Inglesia de la Compania* omstreeks middernacht, nadat hij God en alle heiligen bedankt had voor de mooie dag. En een mooie dag was het voor Pereira ook werkelijk geweest, want hij had op de markt al zijn mangga, zijn ananas en nectar verkocht aan vreemdelingen die hem met dollars hadden betaald. In het midden van het marktplein rees het standbeeld van Simon Bolivar, de Boliviaanse vrijheidsheld, die met zijn laars uit zwart brons een Spaanse leeuw verpliet.

Pereira was maar een eenvoudig man, doch hij had bloed van de Hidalgo's in zijn aderen en hij bekeek het standbeeld met lede ogen.

— Onze mooie duiten kun je nu toch niet meer stelen ! zei hij vol verachting, en hij tastte naar het geld dat in zijn zak rammelde. Nu kan ik een fles zwarte wijn kopen en een nieuw zonnescherm voor mijn dochtertje, zonder hiermee San Augustin ook maar voor één duit schade te berokkenen. Pereira wist niet dat er achter de muur drie mannen stonden, die er anders over beslist hadden...

★

Het waren drie Indianen die eigenlijk in de bergen thuis hoorden. Hun poncho's hingen aan flarden en hun maag was hopeloos leeg. Ze dachten er niet aan te werken om hun maag te vullen en keken van de blonde heuvel met sombere en afgunstige blikken neer op de stad. Onder hun gordel hielden ze een kromzwaard verborgen, dat ze heel handig wisten te gebruiken. Ze hadden over de avondmarkt gewandeld en gezien dat de korven van Pereira leeg waren en dat hij met zijn eeltige handen Amerikaanse bankbriefjes plooide. Na het gebed zou die man heel zeker nachtverblijf zoeken langs de kaai.

Om de kaaien te bereiken moest hij eerst het marktplein oversteken, dan door de drukke hoofdstraat lopen en zich vervolgens door nauwe, vuile stegen wagen. Dan zou hij voorbij de omheiningsmuur komen van een fabriek die in puin lag...

De Indianen hadden hun plan goed bestudeerd, ze wachtten achter de afbrokkelende muur en hielden hun kromzwaarden gereed.

Met snelle vaste schreden stapte Pereira door de zwoele blauwe nacht en neuriede een melodietje dat hij ergens opgevangen had. De woorden kende hij niet, maar hij fantazeerde er zelf iets op van :

— Een rose zonnescherm... Wie zal er blij mee zijn ?... Mijn kleine Murcia !.

De mannen achter de muur hoorden hem en lieten hun wapens flitsen in het duister

★

Eensklaps rommelde de donder en schudde en beefde de aarde. Een angstschreeuw weerklonk... Pereira liet zich plat op de grond vallen en bleef roerloos liggen.

— Een aardbeving, fluisterde hij; God geve dat het spoedig voorbij en niet te erg is

Langs alle kanten hoorde hij nu dat onderaards gedreun en gerommel en opeens was het zo hevig, dat Pereira dacht dat zijn laatste uur gekomen was.

Er gebeurde verder niets en de aarde had, zoals men het in Quito heel schilderachtig zegt, slechts haar vlooien uitgeschud... De bouwvallige muur was echter neergestort en een hoge stofwolk steeg er uit op.

Pereira kon veilig zijn huis bereiken en de volgende dag kocht hij voor Murcia een mooie zonnescherm.

De drie schelmen, die met opgeheven mes achter de muur stonden, hadden al de stenen op het hoofd gekregen en waren dood, — want wanneer God oordeelt dat een mens te slecht is, laat hij een berg op hem neerkomen

★

Zo vertelde althans Dom Gil Gomez en hij was oud en kon het weten

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

Alex werd door Cesar met een opdracht in Egypte belast. Terwijl Alex door de woestijn trekt, weet Karan, zijn doodsvijand, te ontsnappen aan de controle, de wachten van Senoris en aan de krokodillen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

(Wordt voortgezet.)

TYO

Tyo, de hond van de trapper Barkine, blaft in de stormnacht. Kurp en Billy, twee bandieten die Barkine vroeger aan de politie gesignaleerd had, vallen de blokhut binnen en eisen Barkine's spaarduiten. De trapper kan echter vluchten...

Kurp en Billy waren buiten gestormd en hadden Barkine een regen kogels na gezonden. Hij werd getroffen, maar had toch nog de kracht zich tot in de kleine schuur te slepen die aan de blokhut paalde. Tyo had gehuild en gejankt als een bezetene. Nu was alles stil...

HET ziet er lelijk uit, dacht Barkine. Over enkele ogenblikken staan ze natuurlijk hier en vinden me ongetwijfeld. Geen ogenblik had hij aan de woorden van de bandieten geloofd. Indien hij zijn geld en goed dadelijk gegeven had, zouden ze hem toch laf neergekogeld hebben.

— Ik moet in mijn verstek geraken, dan heb ik nog een kans.

Het kleine verstek was vlak bij; hij moest alleen dat hout optillen en dan een rotsblok omkantelen om de ingang vrij te maken. Het overvloedige bloedverlies had hem echter zwak en duizelig gemaakt en hij kon zich slechts met moeite voortslepen. Waarom zou hij zich nog langer verbergen? Kurp en Billy waren van alle markten thuis, ze konden goed zoeken en zouden hem toch vinden... Daar kwamen ze reeds... Neen, ze maakten meer lawaai. Wat was het dan? Barkine tastte met de handen, want het was te donker om iets te onderscheiden, en kon nauwelijks een kreet onderdrukken. Hij had iets warms aangeraakt... O ja, dat was Tyo! Hij had zich losgerukt en zijn meester gevonden...

— Tyo! Tyo! fluisterde Barkine. De hond gromde en wreef met de snuit tegen het vest van zijn meester.

Tyo, zei Barkine nogmaals en er lag een diepe ontroering in zijn stem.

De aanwezigheid van de hond, die hem een paar uur geleden nog ergerde, deed hem deugd en gaf hem tegelijkertijd nieuwe hoop. Barkine richtte zich moeizaam overeind en zei zacht :

— Tyo... Jimmy... Jimmy, je oude baas... Zou de hond hem begrijpen? Barkine nam de hond stevig bij de halsband en herhaalde : Jimmy, Tyo... Jimmy, Jimmy, die ginds woont met je vrienden Love en Knaff. Weet je dat nog?

Tyo trappelde onrustig over en weer en jankte haast onhoorbaar. Dan wou hij zich losrukken, maar Barkine hield de halsband stevig vast terwijl hij kalm voortpraatte en met zijn vrije hand een stuk van zijn bebloed hemd scheurde. Hij bond dit reepje vast aan de halsband van Tyo, streelde hem over de kop en zei met verstikte stem:

— Jimmy, Tyo, haal Jimmy!

Jimmy met zijn krachtige athletische figuur, zijn gulle lach en dapper hart, zou hij redding kunnen brengen? Zou de hond, die als een pijl uit een boog weggelopen was, begrepen hebben? De oude Barkine zuchtte. Hij steunde op de ellebogen en luisterde scherp... Neen, niets dan het gehuil en het geklaag van de wind. De wonde brandde, maar hij beet zich op de tanden en kroop langzaam naar zijn verstek. Slechts met een uiterste krachtsinspanning gelukte hij er in het hout weg te schuiven en de rotsblok te kantelen. Eindelijk was hij in het nauwe plaatsje, waar hij zijn pelsen, zijn levensmiddelen en ook zijn geld bewaarde. Barkine was oud en had geen vertrouwen in banken. Hij liet zich op een bundel pelsen vallen en verloor het bewustzijn.

Hoelang hij daar lag? Hij wist het niet. Drie uur misschien, wellicht veel langer... Barkine voelde dat heel zijn lichaam stijf was van koude. Zijn linkerarm leek wel lam, zijn rechterhand kon hij haast niet meer opheffen en zijn benen wogen zwaar als lood. Hij zocht zijn mes om een bundel pelsen los te snijden, zodat hij ze over zich zou kunnen leggen. Ja, hij vond het, doch het duurde lang voor hij de pelsen los gesneden had.

— Waar zou Tyo zijn? Zou Jimmy komen? En waar bleven die twee schurken?...

Barkine hoorde een gerucht boven hem. Het was net alsof de grond bewoog.

De zware steen werd onhandig omgewenteld en plofte zwaar neer. Kurp vloekte en riep dan triomfantelijk:

— Heb ik je niet gezegd dat we het zouden vinden! Hier is zijn schuilplaats! Maak licht, Billy, en schiet op!

In zijn haast stootte Billy hard tegen zijn makker aan die met uitgestrekte handen voorover in de opening viel en schreeuwde van pijn. Barkine had zijn mes diep in arm van Kurp geplant. De bandiet vloekte als een ketter en Billy keek niet begrijpend naar de bloedende arm van zijn handlanger. Dan snapte hij de ware toedracht van de zaak en schreeuwde :

— Maar zwijg toch, onnozelaar! Het is de oude die je dat bezorgd heeft!

— Schiet hem neer! Schiet hem neer!

Kurp richtte de loop van zijn revolver op het gat en schoot zijn wapen leeg. De kogels floten langs alle kanten en de wanden van het schuurtje kraakten.

— Je gedraagt je als een schurk, zei Billy terwijl hij misprijzend de schouders ophaalde. Zes kogels voor zo'n oud geraamte, dat zijn er vijf te veel... En nu weet je nog niet zeker of hij dood is.

— Breng die lamp hier.

Barkine sloot de ogen om hun tronies niet te zien. Nog een schot, gevolgd door een tweede en een derde losbranding.

— Mikken die kerels zo slecht of ben ik helemaal ongevoelig geworden? ...

Wat betekende dat lawaai? Die stappen. Net of er viel lemand... Barkine wilde zijn mes nogmaals opheffen, maar hij had er de kracht niet toe. Iemand boog zich over hem. De oude trapper voelde een warme, raspige tong over zijn kaak en er vielen sneeuwvlokjes op zijn gezicht...

Tyo! Tyo! murmelde hij.

Onmiddellijk daarop weerklonk de stem van Jimmy :

— Barkine, mijn goeie, ouwe Barkine, ben je daar?

Met zijn geweer in de hand stond Jimmy voor hem... De bandieten lagen dood op de vloer van het schuurtje...

Kurp juichte...

UIT DE VIER WINDSTREKEN

JUNGLE JENNY GEEFT HET NIET OP

EEN tijd geleden was een heel zonderling schip op weg van Bangkok naar Singapore. Het was nl. geladen met 320 apen, 15 slangen, 175 vogels, 8 olifanten, 2 krokodillen, 3 luipaarden en nog veel andere dieren. Het was wel de grootste lading dieren welke de 25-jarige Amerikaanse (natuurlijk!) dierenverkoopster, Genevieve Cuprys,

bijgenaamd « Jungle Jenny », ooit onder haar hoede had genomen.

Een vervaarlijke zwarte panter zag kans uit te breken en verwondde twee Chinezen, vervolgens concentreerde hij zijn aanval op Jungle Jenny en klauwde haar lelijk in de arm. De panter drong echter niet aan en verdween in de machinekamer, waar hij door een lid van de bemanning werd neergeschoten. Miss Cuprys werd naar het ziekenhuis overgebracht. Na een verblijf van zes weken werd ze ontslagen en de volgende dag reeds, met haar arm nog stijf ingebonden, vloog ze met de K.L.M. naar Singapore om een andere panter!

EEN TREIN VOL VLOOIEN EN EEN FAKIR!

DE sneltrein Milaan-Triest zit gewoonlijk stampvol. Vóór enkele dagen echter, was er een coupé leeg. Hiervoor werd volgende verklaring gegeven : In dit coupé zat een fakir, die in het net een koffer vol gedresseerde vlooien gelegd had. De trein schokte, de koffer viel en de vlooien sprongen naar alle kanten. Onnodig te zeggen dat ook de reizigers naar alle kanten sprongen en bliksemsnel verdwenen! De fakir maakte jacht op zijn diertjes en toen de trein toekwam, zag hij er opgelucht uit :

— Een duizendtal heb ik er teruggevonden! zei hij.

NEGERS WORDEN RECHTERS

VOOR de éérste maal werd er in Amerika een neger als rechter bij het Hof van Verbreking aangesteld. Het is de hoogste onderscheiding welke ooit aan een neger verleend werd. De Juridische Senaatscommissie moet deze benoeming nog goedkeuren, wat ongetwijfeld zal gebeuren.

LEDEN VAN DE KUIFJESCLUB vergeet onze afspraak niet! Zaterdag, 23 Oogst, 15 u. 15 aan het tramstation van de Heysel!

DE BOMEN (van links naar rechts).

Es — Amandelboom
Els — Canadese populier

IK WIL IN DE SNEEUW SPELEN!

KINDEREN spelen graag ook als ze per vliegtuig reizen. Onlangs stapte er een jongen van vier jaar in een K.L.M.-toestel om van Amsterdam naar New-York te vliegen. De Constellation was gewis te klein voor de guit, want nu eens zat hij geboeid naar buiten te kijken naar het uitgestrekt wit wolkenveld, dan weer zette hij heel de boel op stelten. De stewardess kwam naast de bengel zitten en trachtte hem met een verhaaltje te bedaren, maar toen kwam het hoge woord er uit : « Juffrouw, zei hij, mag ik naar buiten? Ik wil zo graag in de sneeuw spelen! »

KEN JE DEZE BOMEN? (Uit de *Kleine Winkler-Prins.*)

DE GOEDE CHOCOLADE „Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : DE GEELZUCHT

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGAR-P. JACOBS

Olrik, die met Abdul in het Egyptologisch Museum binnengedrongen was, om er een dokument te ontvreemden, werd verrast. Hij slaat de bewaker, Mortimer en ten slotte ook Abdul neer. Om de assistent in de waan te laten, dat niemand hem verdenkt, steekt de politie de overval op zeer onschuldige wijze in mekaar...

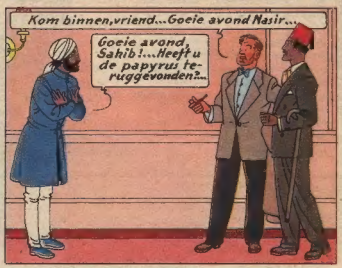

(Wordt voortgezet.)